

Epistola a treia a lui Ioan

Scrisoare către un prieten

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2024, Actualizat: 08.05.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versetele 1-4

3. Ioan 1-3: Bătrânul, către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr. Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum sufletului tău îi merge bine. Pentru că m-am bucurat foarte mult, când au venit frați și au mărturisit despre adevărul tău, după cum tu umbli în adevăr.

A treia epistolă a lui Ioan este perechea celei de-a doua epistole a lui Ioan. În această epistolă aflăm despre dimensiunea părtășiei creștine, iar în ea creștinismul mărginit este aspru muștrat. În această epistolă, apostolul se adresează lui Gaiu, un frate în Domnul, apreciat pentru generozitatea sa și a cărei casă este întotdeauna deschisă pentru predicatorii Evangheliei. Ioan îi urează „ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum sufletului tău îi merge bine”. Nu exista niciun dubiu cu privire la această din urmă stare, deoarece un trup slab este adesea locuința unui suflet fericit și înfloritor. Frații călători îi spusese lui Ioan despre bunătatea lui Gaiu și despre umblarea lui în adevăr. Este posibil ca el să fi ajuns la credință prin intermediul lui Ioan, după cum par să indice cuvintele:

3. Ioan 4: Nu am bucurie mai mare decât aceasta, ca să aud despre copiii *mei* că umblă în adevăr.

Versetele 5-8

Apoi adaugă:

3. Ioan 5-7: Preaiubitule, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci față de frați și la fel față de cei străini (care au mărturisit despre dragostea ta înaintea adunării), de a căror călătorie bine vei face să îngrijești într-un mod vrednic de Dumnezeu; fiindcă pentru Numele Său au plecat, neluând nimic de la cei dintre națiuni.

Ce lumină puternică aruncă aceasta asupra relațiilor din Biserica primară! Când evangheliștii și învățătorii primelor ore călătoreau, erau primiți cu amabilitate și sprijiniți în drumul lor de oameni precum Gaiu. Ei nu se așteptau de la lume, pentru a se hrăni. Ei recunoșteau faptul că lucrarea Domnului trebuia să fie susținută de poporul Domnului. În acest fel, ei erau independenți de păgânii, cărora le slujeau, și, astfel, aveau o pretenție legitimă la ajutorul binevoitor al fraților și surorilor lor de credință.

3. Ioan 8: Noi deci suntem datori să-i primim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună-lucrători cu adevărul.

Nu toți pot fi înzestrați să fie predicatori sau învățători, dar toți îi pot ajuta pe cei care sunt, menținându-i astfel independenți de lume, dar dependenți de Dumnezeu.

Ce contrast între această glorioasă simplitate creștină și metodele economice nefinite și total necreștine ale multor oameni din ziua de azi, care încearcă probabil să calce pe urmele acestor lucrători din primul secol! Încercarea de a folosi presiuni mari pentru a storce bani de la cei care Îl refuză pe Hristos și chiar de la creștinii carnali este profund contrară harului

Evangeliei. Pe de altă parte, creștinilor trebuie să li se reamintească faptul că „noi” ar trebui să promovăm Evanghelia prin sprijinirea oamenilor evlavioși, atunci când aceștia pornesc la drum în dependență de Domnul.

Versetele 9,10

Din versetele 9 și 10 aflăm că în comunitățile creștine apăruseră deja oameni cu un spirit sectar îngust - oameni cu viziuni religioase dure și rigide, care îi disprețuiau pe acești „liber profesioniști” și refuzau să recunoască pe cineva din afara „grupului” lor. Evident, Ioan scrisese comunității cu care Gaiu avea legături la nivel local, recomandând un predicator ambulant pe nume Dimitrie [vezi 3. Ioan 12]. Cu toate acestea, Ioan trebuia să spună:

3. Ioan 9: Am scris ceva adunării; dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește.

Diotref l-a respins pe Dimitrie și, respingându-l, l-a respins și pe apostolul care îl aprobase. Ioan continuă:

3. Ioan 10: Pentru aceasta, dacă voi veni, voi aminti lucrările lui pe care le face, defăimându-ne cu vorbe rele; și, nemulțumit cu acestea, nici el nu-i primește pe frați și, pe cei care vor să-i primească, îi împiedică și îi dă afară din adunare.

Diotref a fost un exemplu de cleric care se îngrijea mai mult de ierarhia bisericii decât de dragostea sa pentru oile lui Hristos. „El nu ne urmează”, era sloganul lui, „și de aceea nu putem să-i acceptăm slujba și să-i dăm părtășie!”. Cu regret, urmașii spirituali ai lui Diotref sunt numeroși. Ei se găsesc nu numai în marile confesiuni, ci și în cele mai modeste adunări creștine. Ei sunt „episcopi” și „supraveghetori” egoiști, mulțumiți de sine, auto aleși, care se înalță deasupra fraților lor și își asumă cu aroganță dreptul de a decide cine poate fi sau nu primit.

Versetul 11

Ioan, un apostol inspirat, nu s-a temut de blestemul lui Diotref. Dar mulți alți lucrători mai modești au fost complet descurajați și îndepărtați prin aroganța unor oameni călăuziți de același duh. Și astfel vine mesajul:

3. Ioan 11: Preaiubitule, nu imita răul, ci binele. Cine face bine este din Dumnezeu. Cine face rău nu l-a văzut pe Dumnezeu.

Versetul 12

Este evident că slujitorul care a fost respins atât de nemilos de acest lider autoproclamat este omul menționat în versetul 12:

3. Ioan 12: Lui Dimitrie i s-a dat mărturie din partea tuturor și a adevărului însuși; și noi,

de asemenea, mărturisim și știi că mărturia noastră este adevărată.

Dar o astfel de relatare nu este deosebit de relevantă pentru cei care au spiritul lui Diotref. Lor nu le pasă că un om este onorat de Dumnezeu, că vestește adevărul, că umblarea lui este ireproșabilă, că mulți pot depune mărturie despre devotamentul, evlavia, spiritualitatea și utilitatea slujbei sale. Acești oameni aroganți cred că, dacă „el nu merge cu noi”, el trebuie tratat ca un vameș și păcătos sau respins ca un blasfemator. Ce insultă la adresa lui Hristos, Capul Bisericii, și a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu! Cât de bine se echilibrează a doua și a treia epistolă a lui Ioan - una vorbește împotriva părtășiei cu apostazia, cealaltă îndeamnă la părtășia în adevăr.

Versetele 13-14

3. Ioan 13-14: Aveam multe să-ți scriu, dar nu vreau să-ți scriu cu cerneală și condei; ci sper să te văd în curând, și vom vorbi gură către gură. Pace ție! Prietenii te salută. Salută-i pe prietenii noștri pe nume.

Versetele de încheiere ale celei de-a treia epistole a lui Ioan sunt din nou prea evidente pentru a mai avea nevoie de comentarii, dar ele mărturisesc libertatea de părtășie dintre apostol și prietenii săi în Hristos.

Tradus de la: [Der dritte Brief des Johannes](#)
Titlul original: „Third John: Letter To A Friend”
din *Addresses on the Epistles of John*
Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu